

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **F. M.**

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 maja 2021 r.,
skargi obrońcy oskarżonego na wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 marca 2019 r. r., sygn. akt III K (...), i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego

F. M..

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 marca 2019 r. r., sygn. akt III K (...), F. M. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że w dniu 3 czerwca 2017 r. w W., w okolicy R., działając wspólnie i w porozumieniu z F. K., usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru V. o nr (...), o wartości 2.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zachowanie świadków zdarzenia, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. Wyrok ten dotyczył ponadto drugiego oskarżonego, F. K..

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść obu oskarżonych, w której postawiono zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 7, art. 167, art. 366 i 410 k.p.k. mającej wpływ na treść orzeczenia, oraz błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. zarzucił „obrazę art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. przez uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, pomimo że taka podstawa uchylenia orzeczenia w tej sprawie nie wystąpiła. Zarzuty wskazane w apelacji skarżącego nie stanowiły podstawy przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a Sąd drugiej instancji nie powołał się na przesłanki umożliwiające wydanie skarżonego orzeczenia”. Obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania”.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie skargi obrońcy oskarżonego F. M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy jest niezasadna i jako taka nie może być uwzględniona.

Zgodnie z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS

6/16; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018, z. 3, poz. 23).

Należy także wskazać, że na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k. lub 439 k.p.k.

W zarzucie skargi obrońca bezspornie wskazuje na obrazę art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że podstawą rozstrzygnięcia kasatoryjnego nie była konieczność powtórzenia przewodu na nowo w całości, ale art. 454 § 1 k.p.k. Sąd dał temu niezbity wyraz zaznaczając odpowiednią rubrykę w pkt. 5.3.1. ppkt. 5 uzasadnienia. Tym samym zarzut obrońcy w żaden sposób nie koreluje z rozstrzygnięciem sądu odwoławczego, nie może więc prowadzić do uwzględnienia skargi.

Jedynie sygnalizacyjnie należy wskazać, że zgodnie z art. 454 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. W takim wypadku kontrola skargowa przeprowadzana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu prowadzonym w oparciu o art. 539a k.p.k. obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu pod kątem spełnienia warunku, że sąd odwoławczy "nie może skazać oskarżonego". Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania. Dopiero wówczas zaskarżony wyrok podlega uchyleniu a sprawa zostaje przekazana sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2020 r., V KS 2/20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2020 r., V KS 10/20).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w W. wyraźnie wskazał, że w jego ocenie zgromadzony do tej pory materiał dowodowy nie daje podstaw do uniewinnienia. Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że takie rozstrzygnięcie jest sprzeczne z dowodami, które zostały zgromadzone w aktach

sprawy, w szczególności z zapisem utrwalonym na nagraniu z miejsca zdarzenia, zabezpieczonym w sprawie, jak również z depozycjami osobowych źródeł dowodowych. W kontekście możliwości skazania, Sąd II instancji zaznaczył, że Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę nie jest związany zaproponowaną w akcie oskarżenia kwalifikacją prawną i korzystając z instytucji z art. 399 k.p.k., nie wychodząc poza ramy oskarżenia, może taką kwalifikację zmienić.

Niewątpliwie zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania, zawarte w pkt. 5.3.2. uzasadnienia Sądu odwoławczego, koncentrują się wokół zagadnień dowodowych, co nie oznacza automatycznie, że należy je wiązać z koniecznością powtórzenia na nowo przewodu w całości. Lektura całokształtu uzasadnienia prowadzi do wniosku, że zostały one poczynione w kontekście przesłanki uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z art. 454 § 1 k.p.k.

Mając na względzie powyższe okoliczności, dotyczące przede wszystkim sformułowania zarzutu skargi niekorelującego z rozstrzygnięciem Sądu odwoławczego, a także nie stwierdzając wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowił oddalić skargę.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.